

Ο θάνατος και η αντιμετώπισή του.

Ιερομόναχος Γρηγόριος.

Η Αγία Γραφή μας διδάσκει ότι «ο Θεός θάνατον ουκ εποίησεν, ουδέ τέρπεται επ' απωλεία ζώντων, έκτισε γαρ εις το είναι τα πάντα» (Σοφ. Σολ. 1:13-14). Δηλαδή: Ο Θεός δεν δημιούργησε τον θάνατο, ούτε ευχαρισιέται με την απώλεια των ανθρώπων. Αυτός δημιούργησε τα πάντα για να υπάρχουν.

Όταν ο Θεός έδωσε στους πρωτόπλαστους την εντολή να μη γευθούν τον καρπό του δένδρου της γνώσεως, ταυτοχρόνως τους είπε: «Η δ' αν ημέρα φάγητε απ' αυτού, θανάτω αποθανείσθε» (Γέν. 2:17). Ο Αδάμ, ενώ είχε υπόψη του τους λόγους αυτούς, παρέβηκε την εντολή του Θεού. Αυτό είχε τραγικές συνέπειες για τον ίδιο και για τους απογόνους του. Ως καρπός της αμαρτίας ήλθε στον κόσμο ο θάνατος.

«Δι' ενός ανθρώπου», γράφει ο Παύλος, «η αμαρτία εις τον κόσμο εισήλθε και δια της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ώ πάντες ήμαρτον» (Ρωμ. 5:12). Δηλαδή: Δι' ενός ανθρώπου εισήλθε η αμαρτία στον κόσμο και δια της αμαρτίας ο θάνατος,

έτσι διαδόθηκε ο θάνατος σ' όλους τους ανθρώπους, διότι στο πρόσωπο του Αδάμ αμάρτησαν όλοι οι απόγονοί του.

Ο Αδάμ εξαιτίας της παρακοής του πέθανε διπλά. Ψυχικά πέθανε τη στιγμή της αμαρτίας χάνοντας την επικοινωνία με τον Θεό την οποία απολάμβανε ως τότε. Σωματικά πέθανε μετά από πολλά χρόνια, πάλι όμως εξαιτίας της αμαρτίας. Μ' αυτό τον τρόπο όλο το ανθρώπινο γένος βρέθηκε κάτω από την κυριαρχία του διπλού αυτού θανάτου.

Ο σωματικός θάνατος κατά τους αγίους Πατέρες ήταν ένα φάρμακο της θείας φιλανθρωπίας «για να μη γίνη το κακό αθάνατο». «Μετά την αμαρτία των πρωτοπλάστων ο Θεός παρεχώρησε να έλθη αμέσως ο θάνατος και η οδύνη, όχι για να τιμωρήσει αυτόν που αμάρτησε, αλλά για να προσφέρει φάρμακο στον άρρωστο».

Ο ψυχικός όμως θάνατος, ο χωρισμός δηλαδή του ανθρώπου από τον Θεό, ήταν η μεγάλη συμφορά του ανθρώπου. Χρειάσθηκε να σαρκωθεί ο ίδιος ο Λόγος του Θεού, να σταυρωθή, να ταφή και στη συνέχεια να αναστηθή, για να χαρίσει στον άνθρωπο την ζωή, δηλαδή την κοινωνία με τον Θεό. Χαρακτηριστικός είναι ο λόγος του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου: «Για να ζήσουμε χρειασθήκαμε Θεό που σαρκώθηκε και πέθανε».

* * *

Ποια είναι όμως η αντιμετώπιση του θανάτου από τον άνθρωπο; Είμαστε άραγε δικαιολογημένοι όσοι και στο άκουσμα μόνο της λέξεως αλλάζουμε θέμα συζητήσεως, αισθανόμενοι αποστροφή και δυσφορία;

Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος μας εξηγεί ότι «η δειλία του θανάτου είναι φυσικό ιδίωμα του ανθρώπου, το οποίο οφείλεται στην παρακοή του Αδάμ. Ο τρόμος όμως του θανάτου αποδεικνύει ότι υπάρχουν αμαρτίες για τις οποίες δεν δείχθηκε μετάνοια».

Πραγματικά, ο θάνατος είναι φοβερός για τον άνθρωπο που ζη χωρίς συναίσθηση των αμαρτιών του και χωρίς μετάνοια, σύμφωνα και με τον ψαλμικό λόγο «Θάνατος αμαρτωλών πονηρός» (Ψαλμ. 33:22).

Για τον άνθρωπο του Θεού όμως είναι μετάβαση σε μια άλλη ζωή. Είναι εκδημία από τον κόσμο αυτό και ενδημία στον κόσμο του Θεού.

Λέγει ο ιερός Χρυσόστομος: «Τι είναι ο θάνατος; Ταξίδι προσωρινό, ύπνος μακρότερος του συνήθους. Ώστε αν φοβάσαι τον θάνατο, να φοβάσαι

και τον ύπνο!». «Τον θάνατο», συνεχίζει ο Άγιος, «τον φοβούμαστε, διότι ζούμε απρόσεκτα, και μας βαραίνει η συνείδηση».

Κατά τον άγιο Ισαάκ, «ο φόβος του θανάτου τυραννεί τον άνθρωπο που ελέγχεται από την συνείδησή του· εκείνος όμως που έχει την συνείδησή του ήσυχη επιθυμεί τον θάνατο όσο και την ζωή». Ο πραγματικός Χριστιανός, κατά τον γέροντα Παΐσιο, χαίρεται που ζει, χαίρεται και που πεθαίνει!

Ο θάνατος των Αγίων είναι η μετάβασή τους στην αληθινή και μόνιμη πατρίδα, όπου θα ζουν παντοτινά με τον Χριστό, την Παναγία, τους Αγγέλους και όλους τους Αγίους.

Από το βιβλίο: Ιερομονάχου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, «Γίνεσθε έτοιμοι. Μία προσέγγιση στο μυστήριο του θανάτου». Άγιον Όρος 2014, σελ. 10.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>